

Publicerad 2012-02-18 19:26 av det där som känns

ej klar.

hon&du

---du---

hur hon kom att förlora begreppet om vad hon var.
vem hon var.

gränser för vad som är hon och vad som inte är hon suddas ut.
allt är ju ändå bara atomer, eller hur?

”jag har aldrig förstått hur saker kan vara intakta, separerade från varandra. vi är ju alla samma”

hur hennes hår kom att falla av i stora tovor som du hittade på kudden när ni vaknade.
hur stressen, ångesten, ensamheten kom att äta upp det som var hon.

hur den mjuka hud som en gång var hennes kom att spännas ovanpå den allt knotigare gestalten. hur hennes fingrar talade om den blodvarma ensamheten för dig.

blodvarmt.

det började aldrig riktigt, det fanns alltid där. det var inget som hände, det var alltid meningen att det skulle bli så.

hon kunde vakna mitt i natten och stirra ut genom fönstret. hon grät inte längre, hon skakade inte heller. nu stirrade hon bara med sina alltmer insjunkna ögon ut på världen som badade i skenet från den blödande månen.

--

hur hon alltid såg ut att vilja falla ut genom bussfönstret.
i allmänhet: hur hon alltid ville smälta ihop med saker. med dig. det hade väl med den där atomgrejen att göra.

(eller hennes obotliga ensamhet.)

--

ensamhet är en sjukdom. ensamhet drabbar dig inte, du föds med den. det är okänt hur utbredd sjukdomen är, men den finns på alla kontinenter och är inte genetiskt överförbar. den sitter inte i generna. det är något i dig. bortom kromosomnivå. det flyter runt i dit blodomlopp, det sitter i ryggmärgen, du andas det. det är en

del av ditt jag.

--

buddhismen har gjort ett tappert försök att bota ensamheten. genom att förneka jagets existens kan inte ensamheten finnas.

---jag---

vad tyckte jag egentligen om med dig?

--

jag minns tiden vi var glada. nykära. framförallt nykära.

det finns till och med bilder därifrån.

jag syns helt tydligt.

men vem var du?

är det du?

eller är det den riktiga du jag känner nu?

om ensamheten finns där från början, är det väl bara meningen att du ska vara som du är nu?

vi var vackra tillsammans. dina ögon var döda redan då, det (in)ser jag först nu, men vackra var vi. ditt mörka tjocka glansiga hår och min bleka hud. jag lös bredvid dig.

--

den svettiga feberdrömmen som var du.

jag i min sköra bubbla.

det var alltid jag som var den vita, den naiva. även fast jag försöker framställa dig som den var det alltid jag.

min hud ser ut som porslin.

---du---

hon andas knappt längre.

du är rädd att hon ska sluta andas i sömnen, du vaknar flera gånger varje natt och hon ligger där bredvid dig som ett tunt höstlov, ett lov sent på hösten precis innan snön kommer, blekt och trasigt och du stirrar på hennes nakna bröstorg intensivt och när dina ögon vant sig vid mörkret kan du se att den fortfarande häver sig. det är knappt märkbart men rörelsen finns där. du pustar ut och är innerligt lättad för att hon inte är död än. men det bittra nästan ironiska med att hon redan är död sedan länge finns där och du spottar ut det för du vill inte ha det (så).

när vintern lagt sig som ett kvävande täcke över staden och det aldrig blir ljust ute ligger du bredvid henne på golvet i det stora, öppna rummet. takhöjden är en evighet och det är så kallt att din andedräkt bildar ett moln som vittnar om alla tunga lögner vid varje, ansträngt, andetag. ni är nakna under kläderna och du håller i hennes hand. hon håller inte tillbaka.

hon är helt introvert nu. i hennes kropp finns en annan värld, en värld du desperat hoppas bli inbjuden till, men hon ser dig inte längre. hon följer dig som en skugga och hennes hjärtas slag syns genom den porslinsbleka huden och du vill klösa ut det. du vill ge henne ett smärtsamt slut på detta ironiska tillstånd som kallas livet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren det där som känns med Poeter.se id #37187 innehar upphovsrätten